

Р Е Ш Е Н И Е

№ 426

гр. София, 10 декември 2015 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВЕН КАСАЦИОНЕН СЪД на Република България, второ наказателно отделение, в съдебно заседание на двадесети ноември 2015 г. в състав :

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ПАВЛИНА ПАНОВА
ЧЛЕНОВЕ: ЖАНИНА НАЧЕВА
КРАСИМИРА МЕДАРОВА

при секретаря Кр. Павлова и в присъствието на прокурора от ВКП Атанас Гебрев, като изслуша докладваното от съдия П. ПАНОВА наказателно дело № 1278/2015 г., за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по жалби на подсъдимите Й. Т. Т., на процесуалния му представител – адв. М., на К. П. П., на защитника му – адв. К., М. Ц. Ц., Н. Т. Н. и В. Д. К. срещу въззивно решение № 102, постановено на 25.03.2015 г. от Софийския апелативен съд по ВНОХД № 269/2012 г., с което е била частично изменена първоинстанционната присъда.

С присъда № 25 от 28.12.2011 г., постановена по НОХД № 443/2009 год. Врачанският окръжен съд е признал за виновни подсъдимите:

- Й. Т. Т. в извършването на престъпление по чл. 321 ал. 3 алт. 2 пр. 7 т. 1 вр. ал. 1 (в редакцията на нормата в ДВ бр. 92/2002 г.) вр. чл. 20 ал. 2 вр. чл. 54 от НК, като му е наложил наказание лишаване от свобода за срок от 10 години;

- К. П. П. в извършването на престъпление по чл. 321 ал. 3 алт. 2 пр. 7 т. 2 вр. ал. 2 (в редакцията на нормата в ДВ бр. 92/2002 г.) вр. чл. 54 от НК, като му е наложил наказание лишаване от свобода за срок от 6 години и 6 месеца;

- М. Ц. Ц. в извършването на престъпление по чл. 321 ал. 3 алт. 2 пр. 7 т. 2 вр. ал. 2 (в редакцията на нормата в ДВ бр. 92/2002 г.) вр. чл. 54 от НК, като му е наложил наказание лишаване от свобода за срок от 5 години и 6 месеца;

- Н. Т. Н. в извършването на престъпления по 1) чл. 321 ал. 3 алт. 2 пр. 7 т. 2 вр. ал. 2 (в редакцията на нормата в ДВ бр. 92/2002 г.) вр. чл. 54 от НК, като му е наложил наказание лишаване от свобода за срок от 6 години и 6

месеца; 2) по чл. 159в алт. 2 вр. чл. 159а ал. 2 т. 1 и т. 6 вр ал. 1 (в редакцията на нормата в ДВ бр. 92/2002 г.) вр. чл. 20 ал. 2 вр. чл. 54 от НК, като му е наложил наказание лишаване от свобода за срок от 10 години и глоба в размер на 10 000 лева; 3) по чл. 155 ал. 5 т. 1 пр. 2 т. 2 пр. 2 и т. 3 вр. ал. 4 вр. ал. 3 вр. ал. 1 (в редакцията на нормата в ДВ бр. 92/2002 г.) вр. чл. 20 ал. 2 вр. чл. 54 от НК, като му е наложил наказание лишаване от свобода за срок от 13 години и глоба в размер на 100 000 лева; 4) по чл. 159в алт. 2 вр. чл. 159а ал. 2 т. 6 (в редакцията на нормата в ДВ бр. 92/2002 г.) вр. чл. 20 ал. 2 вр. чл. 54 от НК, като му е наложил наказание лишаване от свобода за срок от 8 години и глоба в размер на 8 000 лева; 5) по чл. 155 ал. 5 т. 1 пр. 2 и т. 3 вр. ал. 4 вр. ал. 3 вр. ал. 1 (в редакцията на нормата в ДВ бр. 92/2002 г.) вр. чл. 20 ал. 2 вр. чл. 54 от НК, като му е наложил наказание лишаване от свобода за срок от 10 години и глоба в размер на 100 000 лева; 6) по чл. 159в алт. 2 вр. чл. 159а ал. 2 т. 6 вр. ал. 1 (в редакцията на нормата в ДВ бр. 92/2002 г.) вр. чл. 20 ал. 2 вр. чл. 54 от НК, като му е наложил наказание лишаване от свобода за срок от 10 години и глоба в размер на 10 000 лева; 7) по чл. 155 ал. 5 т. 1 пр. 2 и т. 3 вр. ал. 4 вр. ал. 3 вр. ал. 1 (в редакцията на нормата в ДВ бр. 92/2002 г.) вр. чл. 20 ал. 2 вр. чл. 54 от НК, като му е наложил наказание лишаване от свобода за срок от 13 години и глоба в размер на 100 000 лева. На подсъдимия Никола Николов съдът на основание чл. 23 ал. 1 от НК е определил едно общо най-тежко наказание от 13 години лишаване от свобода и е присъединил към него наказанието глоба в размер на 100 000 лева. На основание чл.25 ал.1 вр. чл.23 ал.1 от НК е определено общо наказание от тринадесет години лишаване от свобода и глоба в размер на 100 000 лева.

- В. Д. КР. в извършването на престъпления по 1) по чл. 155 ал. 5 т. 1 пр. 2 т. 2 пр. 2 и т. 3 вр. ал. 4 вр. ал. 3 вр. ал. 1 (в редакцията на нормата в ДВ бр. 92/2002 г.) вр. чл. 20 ал. 2 вр. чл. 54 от НК, като му е наложил наказание лишаване от свобода за срок от 13 години и глоба в размер на 100 000 лева; 2) по чл. 155 ал. 5 т. 1 пр. 2 и т. 3 вр. ал. 4 вр. ал. 3 вр. ал. 1 (в редакцията на нормата в ДВ бр. 92/2002 г.) вр. чл. 20 ал. 2 вр. чл. 54 от НК, като му е наложил наказание лишаване от свобода за срок от 10 години и глоба в размер на 100 000 лева; 3) по чл. 155 ал. 5 т. 1 пр. 2 и т. 3 вр. ал. 4 вр. ал. 3 вр. ал. 1 (в редакцията на нормата в ДВ бр. 92/2002 г.) вр. чл. 20 ал. 2 вр. чл. 54 от НК, като му е наложил наказание лишаване от свобода за срок от 13 години и глоба в размер на 100 000 лева. На подсъдимия В. Кр. съдът на основание чл. 23 ал. 1 от НК е определил едно общо най-тежко наказание от 13 години лишаване от свобода и е присъединил към него наказанието глоба в размер на 100 000 лева. На основание чл.25 ал.1 вр. чл.23 ал.1 от НК е определено общо наказание от тринадесет години лишаване от свобода и глоба в размер на 100 000 лева.

С въззивния съдебен акт Софийският апелативен съд частично е изменил присъдата на първата инстанция, като е намалил наложените на подсъдимите наказания, както следва:

- на подсъдимия Й. Т. Т. за престъпление по чл.321 ал.3 алт.2 пр.7 т.1 вр. ал.1 /в редакцията на нормата в ДВ бр.92/2002г./ вр. чл.20 ал.2 от НК е наложено наказание от десет години лишаване от свобода, като размера на същото е намален на осем години лишаване от свобода.

- на подсъдимия К. П. П. за престъпление по чл.321 ал.3 алт.2 пр.7 т.1 вр. ал.2 /в редакцията на нормата в ДВ бр.92/2002г./ от НК е наложено наказание от шест години и шест месеца лишаване от свобода, размера на същото е намален на пет години лишаване от свобода.

-на подсъдимия М. Ц. Ц. за престъпление по чл.321 ал.3 алт.2 пр.7 т.1 вр. ал.2 /в редакцията на нормата в ДВ бр.92/2002г./ от НК е наложено наказание от пет години и шест месеца лишаване от свобода, като размера на същото е намален на четири години лишаване от свобода.

-на подсъдимия Н. Т. Н. за престъпление по чл.321 ал.3 алт.2 пр.7 т.1 вр. ал.2 /в редакцията на нормата в ДВ бр.92 /2002г./ от НК е наложено наказание от шест години и шест месеца лишаване от свобода, като размера на същото е намален на пет години лишаване от свобода.

- на подсъдимия Н. Т. Н. за престъпление по чл.159в алт.2 вр. чл.159а ал.2 т.1 и т.6 вр. ал.1/в редакцията на нормата в ДВ бр.92/2002г./, вр. чл.20 ал.2 от НК е наложено наказание от десет години лишаване от свобода, като размера на същото е намален на осем години и шест месеца лишаване от свобода.

-на подсъдимия Н. Т. Н. за престъпление по чл.155 ал.5 т.т.1 пр.2 т.2 пр.2 и т.3 вр. ал.4 вр. ал.3 вр. ал.1 /в редакцията на нормата в ДВ бр.92/2002г./, вр. чл.20 ал.2 от НК е наложено наказание от тринадесет години лишаване от свобода, като размера на същото е намален на единадесет години и шест месеца лишаване от свобода.

- на подсъдимия Н. Т. Н. за престъпление по чл.159в алт.2 вр. чл.159а ал.2 т.6 /в редакцията на нормата в ДВ бр.92/2002г./ от НК е наложено наказание от осем години лишаване от свобода, като размера на същото е намален на шест години и шест месеца лишаване от свобода.

- на подсъдимия Н. Т. Н. за престъпление по чл.155 ал.5 т.1 пр.2 и т.3 вр. ал.4 вр. ал.3 вр. ал.1 /в редакцията на нормата в ДВ бр.92/2002г./ от НК е наложено наказание от десет години лишаване от свобода, като размера на същото е намален на осем години и шест месеца лишаване от свобода.

- на подсъдимия Н. Т. Н. за престъпление по чл.159в алт.2 вр. чл.159а ал.2 т.6 /в редакцията на нормата в ДВ бр.92/2002г./ вр. чл.20 ал.2 от НК е

наложено наказание от десет години лишаване от свобода, като размера на същото е намален на осем години и шест месеца лишаване от свобода.

- на подсъдимия Н. Т. Н. за престъпление по чл.155 ал.5 т.1 пр.2 и т.3 вр. ал.4 вр. ал.3 вр. ал.1 /в редакцията на нормата в ДВ бр.92/2002г./ вр. чл.20 ал.2 от НК, е наложено наказание от тринадесет години лишаване от свобода, като размера на същото е намален на единадесет години и шест месеца лишаване от свобода.

- подсъдимия Н. Т. Н. на основание чл.23 ал.1 от НК е определено общо наказание от тринадесет години лишаване от свобода, като размера на същото е намален на единадесет години и шест месеца лишаване от свобода.

- подсъдимия Н. Т. Н., на основание чл.25 ал.1 вр. чл.23 ал.1 от НК е определено общо наказание от тринадесет години лишаване от свобода, като размера на същото е намален на единадесет години и шест месеца лишаване от свобода.

- на подсъдимия В. Д. К. за престъпление по чл.155 ал.5 т.1 пр.2 т.2 пр.2 и т.3 вр. ал.4 вр. ал.3 вр. ал.1 /в редакцията на нормата в ДВ бр.92/2002г./, вр. чл.20 ал.2 от НК е наложено наказание от тринадесет години лишаване от свобода, като размера на същото е намален на единадесет години и шест месеца лишаване от свобода.

- на подсъдимия В. Д. К. за престъпление по чл.155 ал.5 т.1 пр.2 и т.3 вр. ал.4 вр. ал.3 вр. ал.1 /в редакцията на нормата в ДВ бр.92/2002г./ вр. чл.20 ал.2 от НК е наложено наказание от десет години лишаване от свобода, като размера на същото е намален на осем години и шест месеца лишаване от свобода.

-на подсъдимия В. Д. К. за престъпление по чл.155 ал.5 т.1 пр.2 и т.3 вр. ал.4 вр. ал.3 вр. ал.1 /в редакцията на нормата в ДВ бр.92/2002г./ вр. чл.20 ал.2 от НК е наложено наказание от тринадесет години лишаване от свобода, като размера на същото е намален на единадесет години и шест месеца лишаване от свобода.

-на подсъдимия В. Д. К., на основание чл.23 ал.1 от НК е определено общо наказание от тринадесет години лишаване от свобода, като размера на същото е намален на единадесет години и шест месеца лишаване от свобода.

- на подсъдимия В. Д. К., на основание чл. 25 ал.1 във вр. с чл.23 ал.1 от НК е определено общо наказание от тринадесет години лишаване от свобода, като размера на същото е намален на единадесет години и шест месеца лишаване от свобода.

В останалата част присъдата на Врачанския окръжен съд е потвърдена.

В депозираната жалба от подсъдимия Й. Т. се навеждат доводи за наличието на всички касационни основания. Излагат се съображения, че

възприетата за установена фактическа обстановка от въззивния съд не съответствала на събраните в хода на съдебното следствие доказателства, както и че предходните две инстанции постановили своите актове без да са били събрани безспорни доказателства за извършеното от жалбоподателя престъпление. В тази връзка се посочва, че изложените доводи на апелативния съд, че ръководната роля на подсъдимия Т. е била установена по несъмнен начин, не били базирани на доказателствената маса по делото. Допълва се, че доказателствата по делото са ценени едностранчиво и тенденциозно. Релевира се и довод за явна несправедливост на наложеното наказание, като се акцентира върху коректното процесуално поведение на подсъдимото лице, положителни характеристични данни и двете малолетни деца, за които полага грижи. Прави искане за отмяна на атакуваното решение и връщане на делото за ново разглеждане на първата инстанция, алтернативно на въззивната. Моли съда да приложи разпоредбата на чл. 55 НК.

Касационната жалба, подадена чрез процесуалния представител на подсъдимия Й. Т. – АДВ. М., съдържа доводи за наличие на основанията по чл. 348 ал.1 т.1- т. 3 от НПК. В част от жалбата се преповтарят изложените доводи и съображения от подсъдимия. Акцентира се върху обстоятелството, че било неясно какво приемал за установено въззивният съд относно това каква е била структурата на организираната престъпна група, която била създадена и ръководена от подсъдимия Т., и върху това, че не били обсъдени показанията на разпитаните свидетели във въззивното съдебно следствие. Твърди се, че съдебният състав на втората инстанция не се бил запознал с ВДС по делото, както и че искането му за изслушване на приложените по делото звукозаписи е оставено без уважение, без да са изложени аргументирани мотиви за това. Въвежда се довод за нарушено право на защита на подсъдимия, тъй като в досъдебната фаза бил защитаван от адвокат, който бил защитник на други 11 подсъдими, които били с противоречиви интереси. По възражението за явна несправедливост на наказанието се посочва, че е налице превес на смекчаващите отговорността обстоятелства, както и че не била отчетена продължителността на наказателното производство – 6 г., което водело до приложението на чл. 55 НК. Прави се искане за отмяна на въззивното решение и връщане на делото за ново разглеждане, алтернативно оправдаване на подсъдимия.

С касационните жалби, подадени от подсъдимия К. П. и неговия защитник – АДВ. К., се релевира наличието на всички касационни основания. Бланкетно се посочва, че доказателственият анализ бил неправилен и необективен, както и че предходните две инстанции по същество са постановили актовете си, без да са били събрани доказателства за извършеното от подсъдимия. Изразява се несъгласие във връзка с

кредитирането на свидетелските показания, както и с проведените разпити на свидетели с тайна самоличност. Отражено е, че не било ясно какво е „дилърска мрежа”, кои лица са били участници в нея, както и че изводите на въззивния съд относно участието на подсъдимия при разпределението на наркотичните вещества не намират опора в събраните по делото доказателства. Излага се съображение за наложено прекомерно тежко наказание. Молят съда за отмяна на въззивното решение и връщане на делото за ново разглеждане, алтернативно за отмяна на съдебния акт и оправдаване на подсъдимия.

Жалбата на подсъдимия М. Ц., подадена чрез АДВ. Я., се основава на твърдение за наличие на касационните основания по чл. 348 ал.1 т.1 - 3 от НПК. Бланкетно се изразява несъгласие с процесуалната дейност на въззивния съд, свързана със събиране, оценка и анализ на доказателствените материали по делото. Декларативно се заявява явно несправедливо и прекомерно тежко наложено наказание, като се посочва, че подсъдимият е с чисто съдебно минало и коректно процесуално поведение. Прави се искане за отмяна на обжалвания съдебен акт и връщане на делото за ново разглеждане, алтернативно оправдаване на подсъдимия.

С касационната жалба, подадена от процесуалния представител на подсъдимия Н. Н. – АДВ. П., се навеждат доводи за наличието на всички касационни основания. Излагат се съображения за липса на законен повод за образуване на досъдебно производство, както и че пред съдия в досъдебна фаза и в хода на съдебното производство са провеждани разпити без участието на обвиняемите/ подсъдимите. Твърди се, че по делото липсвали доказателства, че подсъдимият Н. е свождал и принуждавал към проституция св. К. Д., за да му се наложи наказание за престъпление по чл. 155, ал. 5, т. 1, предл. 2 и т. 3 НК, както и да е участвал в ОПГ и да е изпълнявал нареждания на подсъдимия Т. Навежда се довод, че било доказано, че Г. В. принудил свидетелките Р. А., П. В. и К. Д. да лъжесвидетелстват. Сочи се наличие на съществени противоречия в съдебното решение и обвинителния акт по отношение на времето на извършваните престъпления за свождане и принуда към проституиране на горепосочените свидетелки. Иска се от съда да оправдае подсъдимия, алтернативно връщане на делото за ново разглеждане.

Депозиранията жалба от подсъдимия В. КР. съдържа доводи за всички касационни основания. Излагат се съображения, че събраните по делото доказателства не дават основание за извод за вина от страна на подсъдимия, както и че инстанциите по същество не били извършили преценка за достоверността на показанията на свидетелките Р. Ал., П. В. и К. Д., както и че това били единствените доказателствени източници, в които имало данни подсъдимият да е склонявал или принуждавал посочените лица към употреба

на наркотични вещества с цел проституиране. Посочва се, че било нарушено правото на защита на подсъдимия, тъй като повечето от обвиняемите са имали един и същи защитник, въпреки наличието на противоречиви интереси, както и че на това възражение въззивния съд не дал отговор, което съставлявало липса на мотиви. Твърди се, че определеното наказание било завишено, че не съответствало с конкретните обстоятелства на престъплението и с личната обществена опасност на дееца. Прави се искане за отмяна на обжалвания съдебен акт с оправдаване при условията на чл. 24, ал. 1, т. 1, предл. 1 от НПК, алтернативно връщане на делото за ново разглеждане или намаляване размера на наложеното наказание.

Пред касационната инстанция подсъдимият Й. Т. Т., редовно призован, не се явява, представлява се от надлежно упълномощения му защитник адв. М. М., който представя писмено допълнение към касационната жалба. Защитата преповтаря част от изложените аргументи в жалбата, като допълнително акцентира върху обстоятелството, че въззивното решение изцяло било основано на показанията на свидетелите Г. П. и Ц. А., които били неверни, нагласени и съчинени от служители на Сектор БОП – гр. Враца. Посочва, че не били ясни критериите, на база на които показанията на двамата свидетели едновременно аргументирали и осъдителна, и оправдателна теза на съда. Пледира за отмяна на атакуваното решение и оправдаване на подсъдимия, алтернативно връщане на делото за ново разглеждане.

Подсъдимият К. П. П., редовно уведомен, не се явява, представлява се от процесуалните му представители – адвокатите К. К. и Д. Я., които изцяло поддържат жалбите, ведно с допълненията към тях. Защитата - адв. К. излага идентични съображения с отразените в жалбата, като допълва, че обстоятелството, че подсъдимия П. бил в приятелски отношения с подсъдимия Т., както и негов съдружник, не обуславяло наличието на съставомерност по чл. 321 от НК. Твърди, че не била дадена възможност на защитата да зададе въпросите си на свидетелите с тайна самоличност. Прави се искане за отмяна на обжалвания съдебен акт и оправдаване на подсъдимия, алтернативно връщане на делото за ново разглеждане.

Подсъдимият М. Ц. Ц., надлежно призован, не се явява. За него се явява процесуалният му представител - адв. Д. Я., който представя писмено допълнение към жалбата. Защитникът на подсъдимия поддържа изцяло жалбата и се солидаризира със становищата, изразени в пледоариите на адв. М. и адв. К.

Подсъдимият Н. Т. Н., нередовно призован, не се явява. Представлява се от надлежно упълномощения му защитник адв. Н. П., който поддържа депозираната жалба и изложените в нея аргументи, като преповтаря част от

тях. Посочва, че наложеното на подсъдимия наказание било прекомерно завишено и че у него не било намерено никакво наркотично вещество, въпреки приложението на СРС-та, продължителното наблюдение и многобройните лични обиски. Моли съда да постанови акт, с който да оневини подсъдимия, алтернативно да върне делото за ново разглеждане.

Подсъдимият В. Д. К. се явява лично и с адв. М. Ст., който изцяло поддържа касационната жалба и моли да бъде уважена по изложените в нея съображения. Акцентира върху обстоятелството, че въззивното решение било неправилно и постановено при превес на отегчаващите отговорността предпоставки, без да са били обсъдени обективно доказателствата по делото. Пледира за оправдателен съдебен акт, алтернативно връщане на делото за ново разглеждане.

Подсъдимият В. И. И., надлежно уведомен, не се явява, представлява се от адв. Юл. Н., който заявява, че подзащитният му бил оправдан от предходните две инстанции и липсвал протест от прокуратурата, поради което моли съдът да потвърди решението на апелативния съд като правилно и законосъобразно.

Представителят на ВКП изразява становище за неоснователност на жалбите и допълненията към тях и предлага на съда да остави в сила въззивното решение.

Подсъдимият В. Д. Кр. в своя лична защита поддържа жалбата и се солидаризира с изложеното от неговия процесуален представител, а в последната си дума моли да бъде оправдан.

Върховният касационен съд, за да се произнесе, взе предвид следното:

В жалбите на подсъдимите и защитниците им се съдържа аналогични доводи по отношение на касационните основания, което позволява те да бъдат групирани, поради което настоящият състав намира, че аргументите му следва да бъдат изложени по групи.

По отношение на недоказаността на обвиненията и липсата на доказателствен анализ:

Основните съображения на защитниците на подсъдимите са насочени към разколебаване на констатациите на въззивната инстанция относно фактическата обстановка по осъществяване на инкриминираните престъпления и най-вече относно образуването, ръководенето и участието на всеки от подсъдимите в организираната престъпна група. В допълнението към жалбата на защитата на подс. Т. се съдържа изложение на факти, които тя намира, че въззивният съд е следвало за изведе от доказателствената съвкупност и да възприеме като доказани обстоятелства. Поради това

основното искане е касационният съд да възприеме тази трактовка на фактическите обстоятелства и да признае този подсъдим за невиновен по обвинението. На практика подобно искане се съдържа и в останалите жалби, подадени от името на подсъдимите П., Ц., Н. и Кр. С отправените в жалбите доводи за неоправдано кредитиране на доказателствата, подкрепящи твърденията на свидетелите Г. П. и Ц. А., касаторите на практика поддържат, че събраните по делото доказателствени материали не представляват достатъчна, убедителна, достоверна и категорична основа за осъдителните изводи на двете предходни инстанции.

Фактическата необоснованост на атакувания въззивен съдебен акт не е изведена като самостоятелно касационно основание. ВКС не разполага с правомощия да контролира вътрешното убеждение на въззивната инстанция относно приетите за установени факти, включени в предмета на доказване по чл. 102 от НПК. Ето защо касационният съд не може да пререши дадените от Софийски апелативен съд отговори на фактическите въпроси за ангажираност на подс. Т. в образуването и ръководенето на организираната престъпна група, за участието на подсъдимите П., Ц. и Н. в нея, нито за осъществените от подсъдимите Н. и К. склоняване към проституция и свождане към блудствени действия на свидетелките Ал., С. и В., а подс. Н. и за това, че е набрал и приел същите три лица с цел да бъдат използвани за развратни действия – проституция. Ето защо за жалбоподателите следва да е ясно, че касационната инстанция не разполага с възможност за самостоятелна оценка на доказателствените материали, с които са обосновани фактическите констатации на въззивния съд. Тя нито може да приеме, че факт, приет за установен от САС, не се е осъществил, нито обратното – че нещо, което е прието, че не се е реализирало, на практика е съществувало. Това, което е в компетентността на касационния съд, е да извърши проверка на извършеният доказателствен анализ от въззивния съд само от гледна точка на изискванията за процесуална законосъобразност на конкретните действия по допускането, събирането, проверката и оценката на доказателствата по делото и правилността на формирането на вътрешното убеждение на решаващия съдебен орган.

Настоящия съдебен състав констатира, че в процесуален план не са допуснати нарушения на процесуалните правила, които да дадат основание за отмяна на въззивния съдебен акт. Съставът на САС е оценил доказателствените материали съобразно изискванията на чл. 13,14 и 107 ал.5 от НПК, поради което ВКС не констатира пороци в доказателствената дейност, които да разколебават осъдителните изводи на постановеното въззивно решение. В обхвата на въззивната проверка, предопределена от разпоредбата на чл. 314 от НПК, въззивният съд е проверил изцяло

първоинстанционната присъда , като сам е провел и допълнително съдебно следствие, като е изслушал поисканите от защитата свидетели А., А., А. В., Н., Г., Ц., В., Ц., П., С., Ц., Ц., К., К., Ан., П., Ив., С. Б., Ц., Б. Б., П., Н., П., А., Я., както и доброволно разкрилата пред въззивния съд своя самоличност В. М./защитен свидетел под № 114 в хода на досъдебното и първоинстанционното съдебно производство/. Тези източници на гласни доказателства правилно са били интерпретирани като недостоверни такива на оправдателни доказателства, доколкото връзката им и близостта с подсъдимите е очевидна, а повечето от тях към инкриминирания период са били и продължават да се намират в зависимост от тях и основно с подс. Т., П. и Ц. С основание въззивният съд не е кредитирал тези свидетелски показания, доколкото те са насочени основно към изграждане на репутация на първите трима подсъдими като граждани, занимаващи се със законен бизнес – производство на билки и гъби, което не изключва по никакъв начин установените чрез други доказателствени източници обстоятелства за осъществяване и на престъпна дейност. На следващо място, преобладаващата част от свидетелите са такива, които са осъждани за притежание на наркотични вещества, като пред съда заявяват, че не са се снабдявали с такива от ОПГ, в която са участвали подсъдимите. Друга група от тези свидетели с показанията си се опитват да дискредитират показанията на основните свидетели на обвинението П. и А., твърдейки, че те самите са се занимавали със склоняване към проституция и свождане към блудствени действия на някои от свидетелките на обвинението. Разпитваната до въззивното производство като свидетел с тайна самоличност, а след това доброволно я разкрила св. М. с основание е била дискредитирана, доколкото обясненията, които тя е дала пред въззивния съд за противоречията в показанията ѝ, депозирани на досъдебното производство, както и пред САС, са абсолютно нелогични, като се стреми да ги оправдае с наркотичната си зависимост и заплахата от страна на св. А., комуто дължала пари. Те не намират опора в двукратния ѝ разпит от досъдебното производство, включително и пред прокурор, пред когото не е споделила за своите притеснения. Ето защо както показанията на тези свидетели, така и на многобройните такива, разпитани от първоинстанционния съд и в частност някои от които, разпитани на осн. чл. 118 ал.1 т.1 от НПК поради приключване на наказателното производство спрямо тях със споразумение по реда на Глава 29 от НПК – Д. Н., Ц. Ц., Л. И., С. П., М. П., М. Н., М. И., Д. Ж. и Н. Г., правилно са интерпретирани като недостоверни източници на доказателства, обслужващи защитната теза на подсъдимите, но неуспешно противопоставящи се на обвинителните доказателства по делото. Многобройността на свидетелите, разпитани в подкрепа на тезите на

защитата, не е основание да се приеме, че те натежават поради това обстоятелство, а не поради своята убедителност. Напротив, основните фактически положения по едно дело /както е в случая/ могат да се изградят на показанията на ограничен брой доказателствени източници, стига те да бъдат установени като достоверни и неразколебани от останалите.

По този начин е постъпил и въззивният съд, като основните фактически положения, очертаващи обективната и субективна съставомерност на извършеното от подсъдимите, са изведени в резултат на правилна логическа дейност по интерпретация на ограничен като брой, но убедителен кръг доказателствени източници – показанията на свидетелите Г. П., Цв. А., Р. А., К. С., П. В., на свидетелите със запазена в тайна самоличност с № 301, 119, 122, 131 и 135 / последните две приобщени със съгласието на страните по реда на чл. 371 т.1 от НПК/. След обстоен анализ на достоверността на променливите във времето показания на свидетелите Г. М. и Р. Ив. съдът основателно е дал вяра на тези от досъдебното производство, което е сторил и при подхода си към обясненията на подс. В. К. При разкриването на фактическата обстановка не са допуснати съществени непълноти, нито се констатира основания, които да опорочават приетите от въззивния съд факти. По същество, пороците, които защитата се е опитала да вмени в източниците на осъдителни доказателства, са изтъквани и пред двете инстанции по фактите, като са оставени без уважение. ВКС не счита, че съставът на САС е игнорирал доводите срещу тях, като е аргументирал изключително подробно и обосновано отказа си да ги уважи. Въпреки това, след като те отново са направени пред касационния съд, той дължи отговор на тях.

По отношение на годността на показанията на свидетелите Р. Ал., К. С. и П. В. като източник на доказателства:

Тези свидетелки са разпитани на досъдебното производство пред съдия по реда на чл. 223 от НПК непосредствено след неговото образуване. Основното възражение на защитата се състои в това, че на техния разпит не е присъствал никой от обвиняемите и техните защитници, поради което е нарушено правото на защитата и на подсъдимите да участват в техния разпит, като по този начин е допуснато нарушение на чл. 6 пар.3 б. „D” от ЕКПЧ. Възражението е основателно по принцип, но то не съответства на хронологията на извършените следствени действия по делото. Към момента, в който е извършен разпит пред съдия на трите свидетелки, по делото никой от подсъдимите не е бил привлечен като обвиняем. Поради това органът по разследването не е имало как да изпълни задължението си по чл. 223 ал.2 от НПК да осигури явяването им на разпита на свидетелките. Това

обстоятелство не би могло да бъде основание за упрек към разследващите органи, доколкото е въпрос за тактика на планиране на разследването относно времето и начина на разпит на определени свидетели. От друга страна, съгласно чл. 219 от НПК едно лице се привлича като обвиняем, когато се съберат достатъчно доказателства за виновността му в извършване на определено престъпление. Не може да се изключи, че именно разпитите на трите свидетелки, които са жертви от престъпленията по чл. 155 и чл. 159в от НК, са именно способите, чрез които органът по разследването е събрал достатъчно доказателства, за да пристъпи към привличане на обвиняемите лица към наказателна отговорност. Принципно нарушение на чл. 223 от НПК не е било допуснато. Друг е въпросът, че на практика никой от подсъдимите или негов защитник не е могъл да вземе участие в разпита на която и да е от свидетелките Ал., В. и С., тъй като те не са били намерени и разпитани непосредствено пред съда в съдебната фаза на наказателния процес. Техните показания от досъдебното производство са били приобщени на осн. чл. 281 ал.1 т.4 от НПК /л. 295-296 от том 10 на първоинст. дело/. При това обстоятелство нито в съдебната, нито в досъдебната фаза на подсъдимите е била гарантирана възможност да задават въпроси на свидетелките, които на практика са депозирали показания срещу тях. Принципно обвинението и защитата са били поставени в неравностойно положение, доколкото показанията в нито един момент не са били представени публично в присъствието на страните в открито съдебно заседание, в което подсъдимите да са имали възможност да задават въпроси, ако желаят, и да оспорват показанията. До този резултат обаче се е стигнало поради обстоятелството, че нито една от свидетелките В., Ал. и С. не е била намерена, за да бъде призована и разпитана лично в съдебната фаза. Първоинстанционният съд е положил неимоверни усилия за тяхното щателно издирване по всички възможни начини в страната и извън нея и след като то не е дало резултат, едва тогава е пристъпил към приобщаване на показанията им от досъдебното производство. С оглед доказателствената тежест в полза на обвинението на показанията на свидетелките, въззивният съд е имал изключително сериозен критичен процесуален подход към тях, поради което сам по реда на чл. 327 от НПК е допуснал техния разпит във въззивното следствие, което е провел. Неговите усилия по намирането им с цел провеждане на личен и непосредствен разпит с гарантирано участие на подсъдимите и защитата им отново са останали безрезултатни. Следователно ВКС намира, че двете предходни съдебни инстанции не са походили прибързано към прочитане на показанията, а са положили максималните допустими от закона усилия за обезпечаване на присъствието на свидетелките в съдебната фаза с оглед гарантиране на равенството на страните при събиране на доказателствата,

произхождащи от тях, но въпреки това този резултат не е бил постигнат. Ето защо правилно е било прието, че са били налице причини за прочитане на техните показания от досъдебната фаза, тъй като не са могли да бъдат намерени, каквато хипотеза процесуалният закон изрично предвижда. По този начин за нуждите на делото са приобщени важни доказателства, които очевидно ползват обвинението, но които не отговарят на критерия на чл. 3 пар.3 б. „D” от ЕКПЧ, доколкото подсъдимите не са участвали в разпита на свидетелките, свидетелстващи срещу тях. Това нарушение обаче е намерило своята компенсация в проведения наказателния процес. Ако обвинителната теза и фактическите и правни изводи на съда биха се позовавали на показанията само на такива свидетели, очевидно би имало нарушение на основни принципи на справедливостта на процеса, поради заложеното неравенство на страните в събирането на основни обвинителни доказателства. В настоящия процес обаче това е преодоляно в пълна степен с аналитичната дейност на въззивния съд, който е намерил подкрепа на показанията на свидетелките Виранева, Александрова и Савкова и в други доказателствени източници, достатъчни по обем, необходим за правилното решаване по делото. /В този смисъл решение по делото „С. и други с/у България”, 17.04.2012 г./. И двете съдебни инстанции са имали достатъчно критичен подход към показанията и на трите свидетелки, като са приели за достоверни само тези части от тях, които са намерили подкрепа и в други доказателствени източници по делото. Този подход е процесуално издържан, обективен и съответен на европейските стандарти за справедлив наказателен процес, поради което въззивният съд не може да бъде упрекнат, че не е изпълнил отговорно дейността си по контрол на първоинстанционния съдебен акт и неговия подход при установяване на обективната истина по делото.

Относно твърденията за допуснати съществени процесуални нарушения при разпита на свидетелите със запазена в тайна самоличност:

По същество по реда на чл. 141 от НПК на досъдебното производство са били разпитани шест свидетеля с № 301, 119, 122, 114, 131 и 135. В съдебната фаза на процеса със съгласието на всички страни по делото, дадено по реда на чл. 371 т.1 от НПК, показанията на анонимните свидетели с № 131 и 135 са били приобщени /л. 307 от том 10 на първоинстанц. дело/. Свидетел с тайна самоличност № 114 доброволно е разкрила самоличността си пред въззивния съд и е била разпитана като явен свидетел /св. В. М. – л. 310 и л. 348 от т.4 на съдебното производство пред САС/. Следователно в съдебното производство пред първоинстанционния съд единствено свидетели с тайна самоличност № 301, 119 и 122 са били разпитани по реда на чл. 141 от НПК.

Първите двама свидетели, видно от протоколите за техните разпити, са били разпитани от първоинстанционния съд на 09.02.2010 г. / л. 101 и сл. и л. 106 и сл. от том 3 на съд. дело/. Разпитът им е бил проведен, след като на същия ден в 12,35 часа е приключило откритото съдебно заседание и то е било отложено за следващия ден. На 10.02.2010 г. непосредствено след даване ход на делото съдът е предоставил преписи от протоколите за разпити на анонимните свидетели на всички страни по делото /л. 109/. В това съдебно заседание никоя страна не е направила изявление, че желае да зададе писмено допълнителни въпроси към който и да е двамата анонимни свидетели. Свидетел под № 122 е разпитан на 09.12.2010 г. /л. 98 от том 9 на първоинст. дело/. На 14.12.2010г., за когато е било отложено производството по делото не е било проведено съдебно заседание, тъй като не е даден ход на делото поради отсъствие на защитник. Следващото съдебно заседание е било отложено за 22.02.2011 г., когато е бил даден ход на делото и на всички страни са били връчени преписи от протокола за разпит на анонимен свидетел № 122. Отново в протокола не е отбелязано някоя от тях да е заявила желание да задава в писмен вид допълнителни въпроси към този свидетел. Прегледът на цялото производство не сочи някоя страна в който и да е по-късен момент да е заявила такова желание. Изложеното мотивира ВКС да приеме, че първоинстанционният съд не е допуснал съществено процесуално нарушение при разпита на анонимните свидетели, което да е довело до нарушаване на правата на която и да е страна по делото. Пред настоящата инстанция не се повдига въпроса за това следвало ли е свидетелите да бъдат със запазена в тайна самоличност, както и не се твърди, че именно това обстоятелство е нарушило равенството на страните в процеса и е затруднило защитата, доколкото те не са могли да ги разпитват пряко и непосредствено. При отчитане на всички затруднения, пред които е била изправена защитата – да се защитава срещу показания, произхождащи от лица, чиято самоличност не ѝ е била известна, както и невъзможността пряко да се участва в разпита на тези свидетели /обстоятелства, признати за изключение от правото по чл. 6 пар.3 б. „D” от ЕКПЧ в трайната му практика – решения по делата *У., У., К., Д. и др.*/, ВКС не намира, че извън този присъщ на процесуалната фигура на „анонимния свидетел” недостатък, е било допуснато каквото и да е нарушение, ограничило правото на страните да задават въпроси на тези свидетели. НПК не поставя изискване към съда да обяви на страните кога възнамерява да извърши разпит на анонимния свидетел. В същото време го задължава за вземе всички възможни мерки за запазване в тайна на неговата самоличност. Насрочването на закрито заседание за разпит на анонимния свидетел, без страните да са знаели кога и къде ще се проведе то, по никакъв начин не е нарушило техните права,

доколкото то така или иначе е закрито заседание и те не биха могли да присъстват. В същото време запазването в тайна от тях на времето и мястото на провеждането на разпитите е част от възможните мерки, които съдът е бил длъжен да вземе за запазване в тайна на самоличността на свидетелите. Не е допуснато и твърдяното от преобладаващата част от защитата на подсъдимите нарушение, свързано с обстоятелството, че преписи от протоколите за разпит на тримата анонимни свидетели не са им били предявени „незабавно”, както изисква чл. 141 ал.2 от НПК. Както се посочи по-горе, преписи от протоколите на свидетели под № 301 и 119 са връчени на страните на следващия ден след провеждане на разпита, което напълно удовлетворява изискването на закона за незабавност. Преписът от протокола за разпит на свидетел под № 122 е връчен в първото редовно съдебно заседание, в което е даден ход на делото, следващо датата на провеждане на разпита. Действително това е станало два месеца по-късно, но не нарушава изискването за „незабавност”, доколкото под този термин следва да се разбира първата обективна възможност за съда с оглед планиране на провеждането на съдебното следствие. Законът не поставя критерии, а и логиката на процеса не изисква, незабавността да е свързана с непосредственото приключване на разпита. По същество тя означава преди да продължи съдебното следствие с извършване на каквито и да е действия по събиране на други доказателства, страните да бъдат запознати с извършения разпит на анонимния свидетел, за да са наясно с наличната към момента доказателствена съвкупност. Във всеки конкретен случай следва да се преценява дали този принцип е бил спазен. В случая няма основания да се счита обратното, тъй като всички тези правила са били стриктно съблюдавани. Съдът не е допуснал да продължи провеждането на съдебно следствие преди да е връчил преписи от протоколите за разпит на анонимните свидетели на всички страни.

Не може да бъде отправен упрек към съда и поради това, че не е била дадена възможност на страните да задават допълнителни въпроси на анонимните свидетели. Трайна е практиката на ЕСПЧ и на националните съдилища в България, че сериозният недостатък, присъщ на разпита на анонимните свидетели, изразяващ се в липсата на пряк достъп на подсъдимите и защитата до тях, се преодолява чрез възможността писмено да бъдат задавани въпроси към тях чрез съда, който е длъжен да проведе допълнителен разпит. По този начин се гарантира баланс между интересите на защитата и на интересите на свидетелите, които в повечето случаи са жертвите от престъпленията. Спънките пред защитата в случая са били неутрализирани чрез законовата възможност на чл. 141 ал.2 от НПК за писмено поставяне на въпроси към свидетелите. Никоя страна обаче не се е

възползвала от нея в хода на целия процес. В протоколите от цитираните съдебни заседания, в които са предоставени преписи от протоколите за разпит на анонимните свидетели, липсва изявление на който и да е адвокат или подсъдим, че желае да постави допълнителни въпроси и иска да му бъде дадена възможност за това. След като не са вписани, очевидно такива искания не са били правени. В нито един момент защитата не е поискала поправка на съдебните протоколи, поради което следва да се приеме, че те са годно доказателствено средство за извършените процесуални и съдебни действия и вярно отразяват извършеното от съда. Следователно защитата не може да прави възражения, чрез които да твърди, че са нарушени правата на подсъдимите, след като липсват доказателства самите те като страни да са заявили, че желаят да се ползват от тях.

При тази ситуация ВКС намира, че подсъдимите са били своевременно запознати с протоколите за разпит на анонимни свидетели № 301, 119 и 122 и са могли да организират защитата си и своето процесуално поведение с оглед на тяхното съдържание. Не е било нарушено правото им на защита, а е постигнат оптималният баланс между интересите на подсъдимите и техните адвокати и интересите на правосъдието от разкриване на обективната истина с допустимите от закона процесуални способности. Гаранциите срещу опасността от манипулиране на доказателства, изхождащи от анонимни свидетели, в полза на обвинението са били спазени: 1. съдът е имал непосредствен достъп до свидетелите с тайна самоличност и за него тя е била явна; 2. подсъдимите и адвокатите са получили незабавно преписи от протоколите на техните разпити и са имали възможност да поставят въпроси към свидетелите, от което те не са се възползвали; и 3. съдът се е съобразил с ограничената доказателствена сила на показанията на анонимните свидетели съгласно чл. 124 от НПК. Видно от мотивите на въззивния съд, прието е, че обвинението се доказва не само от показанията на свидетелите с тайна самоличност, но и от останалите многобройни доказателства по делото, които са анализирани последователно и задълбочено с необходимата прецизност, поради което подсъдимите не са лишени от справедливост на процеса и не е накърнено правото им да се защитават срещу обвинителните доказателства, изхождащи от анонимните свидетели. /В т. см. решения на ЕСПЧ по делата „С. и др. с/у България”, 17.04.2012 г., и „З. П. с/у България”, реш. 23.06.2011г./.

По отношение на останалите възражения в касационните жалби относно анализа на доказателствата:

Исклучително прецизен и задълбочен подход при анализа на показанията на свидетелите Г. М. и Р. И. е демонстрирал окръжният съд, с

който се е съгласила и въззивната инстанция. Демонтираното от двамата свидетели колебливо поведение в хода на процеса чрез непрекъсната промяна на показанията им, а св. Г. М. и чрез демонстративно неуважително отношение към съдебната институция /независимо от получената защита по ЗЗЛЗВНП/, обосновано е било преодоляно чрез приобщаване на показанията на двамата свидетели, дадени на досъдебното производство /за св. М. по реда на чл.223 от НПК/. ВКС не може да се намесва в анализа на доказателствената съвкупност от инстанциите по фактите и в изводите, които те правят въз основа на него. Анализът може да бъде оценен от гледна точка на процесуалните правила за събиране и оценка на доказателствата, които в случая са спазени. И двете съдебни инстанции са изложили подробни мотиви защо дават вяра на показанията на тези свидетели от досъдебното производство. По същество те се свеждат до съпоставка на показанията на тези свидетели с други доказателствени средства, с обективни факти от пребиваването на свидетелите в затвора, както и до анализа на приложеното по делото писмено доказателство /л. 173 от том 10/ - бележка, предадена от администрацията на затвора, чрез която св. М. поставя условия, при които би променил показанията си. От гледна точка на касационното основание по чл. 348 ал.1 т.2 от НПК не може да се отправи упрек към въззивния съд, тъй като основания за кредитирането на показанията на свидетелите М. и Ив. от досъдебното производство са намерени както в показанията на пострадалите В., Ал. и С., така и в тези на анонимен свидетел № 301, и най – вече в показанията на свидетелите Г. П. и Цв. А. Поради наличието на подробни и убедителни аргументи защо показанията от съдебната фаза са отхвърлени като недостоверни, липсват обективни основания задълбочената преценка на решаващия съдебен състав да бъде преосмислена.

Не се констатира процесуални пропуски, сочени в касационните жалби, и по отношение на оценката на показанията на основните свидетели на обвинението – Г. П. и Цв.А. Те не могат да бъдат отхвърлени единствено въз основа на качеството на тези свидетели, които са били част от организираната престъпна група. Техните показания като доказателствено средство не са били безкритично кредитирани, както неоснователно твърдят жалбоподателите. Достоверността на съдържащата се в тях информация е била щателно проверена чрез внимателна съпоставка с останалите доказателствени източници и едва след това съдът им е гласувал вяра, като е изложил подробни съображения в кои части прави това. След установяване на съзвучие с останалите свидетели на обвинението съдът ги е използвал за достоверен източник на информация за престъпленията. Намерил е синхрон между тях и показанията на св. М., на свидетеля с тайна самоличност № 301, на свидетелките Ал., В. и С., както и с обясненията на подс. В. К., приобщени

по реда на чл. 279 ал.1 т.3 от НПК. Достоверността на показанията на свидетелите Ат. и П. е изведена и от факта, че те в разказа си относно действията, с които е осъществена престъпната дейност на подсъдимите, уличават и самите себе си в извършване на престъпления. Не може да бъде уважен доводът на защитата, че тези двама свидетели са постигнали договореност на отмъщават на подсъдимите и най-вече на подс. Т. най-малкото, защото те са във влошени отношения помежду си именно във връзка с участието им в общата престъпна дейност. Безспорно е, че в случая показанията на свидетелите Ат. и П. са много специфично доказателствено средство, доколкото те самите в определен период от време са били част от организираната престъпна група, за чиято дейност е внесено обвинението, предмет на доказване в настоящия процес. Необходимостта, обаче, от такива доказателствени източници произтича от характеристиките на деянията, включени в обвинението – организираност, структурираност, добра материална обезпеченост, конфиденциалност. За успешното провеждане на доказването обвинението е в правото си да използва такива способности, които да са адекватни на характеристиките на този вид престъпни деяния – затворения характер на организираната престъпна група, както и действието на специфични правила за поведение вътре в нея на различните нива. Това изисква и преодоляване на затрудненията във връзка с доказването, свързани със страх от свидетелстване предвид риск от последваща разправа. Един от начините е мотивиране на участници в групата да съдействат за разкриване на престъпната дейност. Справедливостта на процеса в случая е гарантирана, тъй като съдът не се е предал на тези показания, а критично ги е изследвал на фона на цялостната доказателствена съвкупност и едва тогава им е дал вяра. От вниманието на въззивния съд не е убягнало /противно на твърденията в част от касационните жалби/, че Ат. и П. след напускането на ОПГ са били във влошени отношения с подс. Т., че са налице доказателства, че са правили опити да мотивират свидетели, които да свидетелстват срещу него и останалите участници в групата, включително и че са планивали убийството му. Въпреки това, съдът е намерил достатъчна доказателствена наличност, изискуема съобразно критерия на чл. 303 ал.2 от НПК, и е отхвърлил претенцията на защитата за пълното игнориране на тези свидетелски показания.

Не се констатира от ВКС да е допуснато съществено процесуално нарушение от САС с отказа му да изслуша лично звуковите носители, изготвени в резултат на прилагане на специални разузнавателни средства и съдържащи аудиозапис, представляващ разговор между свидетелите Ат. и П./л. 443/. Видно от съдебния протокол, изготвен при първоинстанционното разглеждане на делото, тези ВДС са били приобщени включително и чрез

тяхното изслушване / л.213 и л. 220 от том 11/. За съдържанието им са съставени и съответните протоколи, съдържащи дословно тяхното възпроизвеждане. След като страните са възприели ВДС лично пред първата инстанция, която ги е приобщила към делото, не е необходимо слуховото им възприятие и от въззивния съд, за да ги възприеме лично и непосредствено и той. ВДС, придобити чрез СРС, са част от доказателствената съвкупност по делото и те се възприемат и анализират от въззивния съд както всяко едно друго конвенционално доказателствено средство. Безспорно въззивният се е запознал с тях, доколкото в решението си на л. 534 е анализирал част от информацията, съдържаща се в тях, което всъщност е и претенцията на защитата на подс. Т.

По отношение на твърденията на подсъдимите за нарушено право на защита на досъдебното производство:

Неоснователни са отправените от името на подс. Т. възражения за лишаването му от адвокатска защита предвид участието в досъдебното производство в качеството му на защитник на адвокат Г. Н.П. от АК – Враца, който по същото време е бил защитник и на други обвиняеми по делото, които имат противоречиви интереси с този подсъдим. Този довод е правен и пред първоинстанционния съд и е получил надлежен, обоснован с материалите по делото и със законовите разпоредби, отговор /л. 71 от том 1 и л. 5 от том 2/. Адв. П. на досъдебното производство е бил защитник освен на обвиняемия тогава Й. Т., и на обв. К. П., обв. М. Ц., обв. В. К., обв. Н. Николов и на обв. В. И. Освен на тях, адв. Павлов е бил защитник и на обвиняемите М. Н., Цв. Ц., М. Ив. и М. П. В хода на провеждането на досъдебното производство в процеса на подсъдимите по делото са се включили и други защитници /адв. Д. М., адв. Д. Я., адв. К.С., адв. Т. С., адв. Г. А./. По време на провеждане на разследването никой от обвиняемите не е признавал вината си в извършване на престъпленията, в които е бил обвинен. Между тях не са възникнали никакви противоречия в линията на защита или в процесуалните им интереси по смисъла на чл. 94 ал.1 т.5 от НПК. Едва след приключване на разследването част от обвиняемите чрез защитника си адв. Г. П. са предприели действия по прекратяване на наказателното производство по реда на Глава 29 от НПК, като между адв. П. и прокуратурата са сключени споразумения по отношение на обв. М. Н., Цв. Ц., М. Ив. и М. П. Доколкото съгласно чл. 382 ал.4 от НПК обвиняемият преди одобряване на споразумението следва да заяви изрично дали се признава за виновен, то в този момент предвид наличието на одобрени споразумения, обвиняемите Н., Ц., Ив. П. са сторили това. От този момент насетне между тях и останалите обвиняеми по делото са се проявили противоречия в интересите, доколкото

позициите им относно виновното им поведение вече са били коренно различни. Поради това от момента на одобрение на споразумението /но не и в по-ранен момент/ интересите на обвиняемите не биха могли да бъдат защитавани от един и същ адвокат – адв. Г. П. Констатирайки това обстоятелство, съдията-докладчик с разпореждане от 25.09.2009 г. е отстранил адв. Г. П. от по-нататъшно участие в производството. По този начин интересите на подсъдимите са били напълно защитени в съдебната фаза на процеса, при започването на която вече са били известни противоречията между тях и обвиняемите, спрямо които производството е приключило с одобряване на споразумения.

При тези съображения съставът на касационния съд не намери основания за упражняване на правомощието си за отмяна на въззивния съдебен акт и връщане на делото за ново разглеждане на апелативния съд, тъй като не констатира да е налице никое от посочените в жалбите съществени процесуални нарушения.

По твърденията за нарушение на материалния закон:

По същество в жалбите се твърди, че това касационно основание е налице предвид липсата на безспорни и категорични доказателства за престъпленията, за които подсъдимите са признати за виновни. Както вече имаше повод да отбележи касационният съд, това твърдение е оплакване за необоснованост на съдебния акт, което не е сред касационните основания и следователно не може да бъде разгледано по същество.

На следващо място се твърди, че престъплението по чл. 321 от НК не е осъществено, тъй като съдът не е посочил структурата на ОПГ, начина ѝ на функциониране и какво има предвид под „дилърска мрежа”. И този довод не намира основание в контролирания въззивен съдебен акт. На л. 46-51 апелативният съд е изложил подробните си съображения за обективната и субективна съставомерност на престъплението по чл. 321 ал.3 алт.2 пр.7 т.1 вр. ал.1 /за подс. Т./ и вр. ал.2 / за останалите подсъдими/ /ред., ДВ, бр. 92/20002 г./. Мотивиран е изводът за наличие на доказателствена обезпеченост за създаването и ръководенето от подс. Тонов, както и участието на подсъдимите П., Ц. и Н. в структурирано трайно сдружение на повече от три лица цел вършенето съгласувано на престъпления в страната - наркоразпространение, трафик на хора, склоняване към проституция, сводничество, за които е предвидено наказание лишаване от свобода повече от три години и чрез които се цели набавянето на имотна облага. Обстойно е описано членуването в групата на много повече от изискуемия от закона брой от три лица, които са посочени поименно. Съдът е изследвал и промяната както в числения, така и в персоналният състав на групата във времето

предвид задържането на някои от членовете с мярка за неотклонение „задържане под стража” или с оглед изтърпяване на наказание „лишаване от свобода”. Посочен е времеви период на действие на групата, територията на която е осъществявала дейността си тя, както и нейната стройна структура. Подробно е мотивирано изпълнителното деяние на престъплението, осъществено от подс. Тонов чрез две от формите му - „образуване” и „ръководене”. За тяхното осъществяване безспорно е било установено, че подс. Т. е съгласувал волите на три и повече лица, създавайки трайни взаимоотношения между тях, обвързвайки ги едно престъпно сдружение. Той е давал нареждания главно до подс. П. и Ц., а понякога и надолу по низходящ ред на йерархията, възлагайки им общи и конкретни задачи, давайки указания за определени цели и начина за тяхното постигане. Предвид строгата структура на сдружението, ред и дисциплина, нарушението на които е било строго наказвано, най-ниските нива от престъпната група не са имали контакт с нейния организатор и ръководител, но това не се поставя като изискване от закона. Достатъчно е, че нарежданията и волеизявленията на подс. Т. са стигали до стоящите непосредствено под него в йерархичната структура подсъдими – К. П. и М. Ц., които са били проводници на указанията към останалите членове на групата. Неоснователен е аргументът на защитата, че липсва конкретизиране на определени престъпления, извършвани от групата през инкриминирания период. Законът не поставя изискване да е извършено или да е започнало извършването на престъпление от категорията на тези, за чието извършване е създадена групата, за да е налице съставомерност по чл. 321 от НК. Престъплението е престъпна проява на предварителна престъпна дейност и е довършено с организирането и ръководенето, респ. с членуването в групата. В случай, че бъде осъществено конкретно престъпление от кръга на тези, за които е създадена тя, то е налице реална съвкупност от престъпления, каквато е налице по отношение на подс. Никола Николов с оглед престъпленията по чл. 159 в алт.2 вр. чл. 159а ал.2 т.1. и т.6 вр. ал.1 и по чл. 155 ал.5 т.1 пр.2 т.2 и т.3 вр. ал.4 вр. ал.3 от НК /последното и по отношение на подс. В. К., спрямо когото за първото престъпление е било одобрено споразумение/. За последните защитниците на подс. Н. и К. не сочат конкретни аргументи за липса на несъставомерност, а по-скоро обосновават липсата на престъпления с оглед аргументите си за недостоверност на показанията на свидетелите В., С. и А. – пострадали от тези престъпления, по които съдът вече взе отношение в настоящето решение.

По отношение на възражението за т.нар. „дилърска мрежа” на ОПГ, за която част от защитниците твърдят, че въззивният съд не е направил описание какво представлява тя, са налице подробни мотиви на

първоинстанционния съд /л. 29-30/, които апелативният след като е възприел, не е било необходимо да преповтаря. Очевидно е, че това са лицата, посредством които наркотичните вещества, разпространявани от групата, са достигали до потребителите им. Тяхната дейност обаче не е предмет на обвинението по настоящето дело, поради което не е необходимо и конкретното изписване в диспозитива на присъдата на конкретните им имена. Посочването им в мотивите е повече от пределно необходимото с оглед описание на фактическата обстановка относно начина на действие на ОПГ.

Не е допуснато нарушение на материалния закон по смисъла на чл. 348 ал.1 т.1 от НПК, поради което липсват основания за намесата на ВКС в посока оправдаването на подсъдимите.

По отношение твърдението за наличие на явна несправедливост на наложените наказания:

По същество във всички жалби се изразява несъгласие с отмерените наказания за всяко от престъпленията от страна на въззивния съд, като се иска намаляването им в още по-голяма степен, дори и с приложението на чл. 55 от НК. В нито една от жалбите не се сочат нови обстоятелства, които да не са били отчетени от двете предходни инстанции. Претенциите на всеки жалбоподател са по-скоро схематично и декларативно формулирани, като липсват такива, които да са били игнорирани или да са били недооценени, или други, които неоправдано да са били преувеличени. Към отмерените от първоинстанционния съд наказания въззивният се е отнесъл достатъчно критично, като е намалил наказанията на всички жалбоподатели за всяко от престъпленията. Основният аргумент за това – неразумната продължителност на производството, правилно е бил отчетен като смекчаващо, но не и изключително обстоятелство, налагащо приложението на чл. 55 от НК. Производството по делото се отличава с изключителна фактическа и правна сложност, по него подсъдими са пет лица, но реално е изследвана престъпната дейност и на други, които са част от ОПГ. Двете съдебни инстанции са организирали разглеждането на делото с максималната бързина, която разумната организация на работата на съдилищата позволява, поради което не биха могли да бъдат упрекнати, че са отговорни за забавянето на делото. Обективната отдалеченост на престъпленията, осъществени преди почти осем години обосновано е била отчетена като смекчаващо отговорността на подсъдимите обстоятелство, като по мнение на този състав дори е била надценена.

Поради бланкетността на жалбите в тази им част и аргументирането на твърдението за явна несправедливост с общи и тривиални изрази ВКС не е в състояние да даде конкретен отговор на всеки от подсъдимите по повод на

неговото искане за намаляване на наказанието. Предвид обаче мнението му, че въззивният съд е бил прекалено снизходителен към всеки от тях, намалявайки наказанията за отделните престъпления с по една година и шест месеца за всички подсъдими, а за подс. Т. – с две, то по-нататъшно намаляване на същите не би било съответно на целите на чл. 36 от НК, тъй като няма да е адекватно на обществената опасност на престъпленията и на личността на подсъдимите. Наказанията са отмерени към долните размери за съответните престъпления и липсва обективна основа за по-нататъшно намаляване.

С оглед изложените съображения поради липсата на което и да е от посочените в жалбите касационни основания на основание чл. 354 ал.1 т.1 от НПК, Върховният касационен съд, второ наказателно отделение

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА въззивно решение № 102/25.03.2015г., постановено от Софийски апелативен съд по ВНОХД № 269/2012 г.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.